

Arrest

nr. 132 000 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013 waarbij de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf (het BIVR) niet langer verlengd mag worden. De bestreden beslissing werd op 3 juli 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat P. CHARPENTIER (in opvolging van advocaat S. SAROLEA) verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden een asielaanvraag in op 30 maart 2009.

Op 13 juli 2009 dienden zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 23 december 2009 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond verklaard. Aan de verzoekende partijen werd een inschrijving in het vreemdelingenregister verleend geldig tot 26 januari 2011.

Op 4 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij de arresten met nrs. 54 015 en 54 016 van 30 december 2010 verwierp de Raad het beroep van de verzoekende partijen.

Op 1 april 2011 werd hun bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister verlengd, evenals op 4 mei 2012.

Op 28 januari 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in tot verlenging van hun machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 april 2013 weigerde de verwerende partij de verlenging van de inschrijving in het vreemdelingenregister. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 28.01.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlening van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 13.07.2009. Dat dit verzoek door onze diensten op 23.12.2009 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 09.02.2010 tot 26.01.2011, verlengd op datum van 01.04.2011 en 04.05.2012, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Redenen:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

We verwijzen hiervoor naar het medisch advies van de arts-adviseur op 23.04.2013 (zie bijlage in gesloten omslag).

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).“

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 41 van de wet van 26 juli 1991 op het gebruik der talen voor administratieve rechtspraktijken (hierna verkort Taalwet Bestuurszaken), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens zijn zij van oordeel dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partijen stippen aan dat de beslissing niet is opgesteld in de taal van de oorspronkelijke aanvraag. De motivering is immers in het Nederlands opgesteld. Zij menen dat de volledige beslissing in de taal van de aanvraag diende te worden opgesteld.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen zich op 28 januari 2013 tot de Dienst Vreemdelingenzaken van de gemeente Charleroi hebben gericht teneinde een aanvraag tot verlenging van hun voorlopige machtiging tot verblijf die zij verkregen hadden in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in te dienen. Dit hebben zij gedaan door tal van medische attesten en bijlagen, opgesteld in de Franse taal, neer te leggen.

Overeenkomstig artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken diende het antwoord aan de verzoekende partijen bijgevolg in het Frans te worden opgesteld. De stelling van de verwerende partij in haar nota dat naar de oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden gekeken, die destijds in het Nederlands werd ingediend, kan niet worden gevolgd. *In casu* betreft het duidelijk een afzonderlijke aanvraag, met name de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf ingediend op 28 januari 2013, hetgeen ook in de hoofding van de bestreden beslissing wordt vermeld. Alhoewel er bij deze aanvraag geen begeleidend schrijven werd ingediend, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de aanvraag mondeling werd geformuleerd aan de loketten van de dienst vreemdelingenzaken van de gemeente Charleroi, zoals blijkt uit de fax van diezelfde dag van de Dienst Vreemdelingenzaken van de gemeente Charleroi aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel “demande de prorogation du TS”. Tevens blijkt dat deze aanvraag gestoffeerd werd door talrijke stukken die allen in het Frans werden opgesteld.

Op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing verbleven de verzoekende partijen in Charleroi, in het Franse taalgebied, zodat de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht tot de burgemeester van Charleroi met de vraag om aan de verzoekende partijen de beslissing ter kennis te brengen, in het Frans dienden te worden opgesteld. Dit is correct gebeurd. In deze brief van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester, brief die de verzoekende partijen ook ontvangen hebben en die zij bij het verzoekschrift voegen, wordt weliswaar verwezen naar de juridische grondslag en wordt vermeld dat de verblijfstitel niet mag verlengd worden, doch voor de redenen van de beslissing, de eigenlijke motivering, wordt verwezen naar een bijlage (“annexe”). De verzoekende partijen hebben op hetzelfde moment kennis gekregen van de motieven in de “annexe”, als van de instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester. Deze “annexe” diende zoals reeds gesteld in het Frans opgesteld te zijn en niet in het Nederlands zoals *in casu* het geval is.

Bijgevolg kan de schending van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken worden aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Dit leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013 waarbij de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf (het BIVR) niet langer verlengd mag worden, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU